

A MÓKUS ŐRSBEN

Csupa derű, mosolygós, tiszta gyermekarc, hamiskás, kislányos tekintet... Szerencsi Éva, a József Attila Színház művésze olyan igazi mai kamaszos jelenség, hogy ha felkötné az úttörőnyakkendőt, nyugodtan elvegyülhetne a mai úttörők között. Pedig azóta, hogy ő úttörő volt, éppen tíz év telt el.

A színház utolsó tavaszi bemutatójának, az *En, François Villon* próbájának szünetében idéztük közösen a múltat, a gyorsan elszállt úttörő éveket...

— Gyakran gondolok vissza életemnek erre az élményekben gazdag, ezerszínű, kedves időszakára. Mintha tegnap történt volna minden...

— Ma is látom magamat a budapesti második kerületi Bem József Általános Iskola tanulójaként, a Mókus Őrs tagjaként. Milyen szeretlen, vidám, csínytevő társaság volt a miénk! Ám, ha kellett, ha igazán fontos dolagról volt szó, nagyon megtudtunk komolyodni, nem vetünk félvállról semmit. Igazi barátság, szoros

összetartozás jellemezte közösségünket.

— A sok emlék közül különösen élesen rajzolódik ki annak a napnak az emléke, amikor úttörővé avattak. Hogy szerttünk mi kirándulni! A Hűvösvölgy, János-hegy, Szabadság-hegy gyalogösvényei, turistaútjai régi ismerősként üdvözöltek bennünket, jártunk Dobogókőn, Egerben, Pécsen is. A kirándulásnál már csak a táborozás volt nagyszerűbb. Mennyit röplabdáztunk, fociztunk, lánbteniszeztünk, szám-

csatáztunk! S milyen szépek voltak a tábor-tűz megvilágította, ének-szótól hangos, csillagos nyári esték!...

Azt üzenem a mai úttörőknek: tanuljanak sokat, olvassanak, művelődjenek, színesítse életüket mindennap a sport és a játék, úgy készüljenek az életre, hogy ha majd a következő jubileumra kerül sor és ők tekintenek vissza úttörőveikre, úgy emlékezzenek vissza mint életük egyik, vagy talán legszebb fejezetére.